ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 10ης Οκτωβρίου 2002 [1]

1. Με προσφυγή λόγω παραβάσεως κράτους μέλους την οποία άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 17 Οκτωβρίου 2001 βάσει του άρθρου 226 ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις [2], ή, τουλάχιστον, μη ενημερώνοντας σχετικά την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία. Η Επιτροπή ζητεί περαιτέρω να καταδικαστεί το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

2. Το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας επέβαλε στα κράτη μέλη να θεσπίσουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθούν προς την οδηγία αυτή το αργότερο τρία έτη μετά την έναρξη της ισχύος της και να ενημερώσουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή.

3. Δεδομένου ότι κανένα μέτρο μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο δεν είχε γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή μέχρι τη λήξη, στις 4 Ιουνίου 2000, της προθεσμίας που είχε ταχθεί για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει ούτε πληροφορίες σχετικά με το θέμα αυτό, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία για τη διαπίστωση παραβάσεως κράτους μέλους. Αφού παρέσχε τη δυνατότητα στο Βασίλειο της Ισπανίας να υποβάλει τις παρατηρήσεις του και δεδομένου ότι δεν έλαβε καμία απάντηση εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή διατύπωσε στις 9 Μαρτίου 2001 αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία κάλεσε το Βασίλειο της Ισπανίας να λάβει τα αναγκαία μέτρα εντός δύο μηνών και να ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή.

4. Με το από 25 Ιουνίου 2001 έγγραφο απαντήσεώς τους, οι ισπανικές αρχές υπογράμμισαν ότι η μεταφορά της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο απαιτούσε τροποποίηση του νόμου 7/96, της 15ης Ιανουαρίου 1996 (νόμου περί ρυθμίσεως του λιανικού εμπορίου).

5. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έλαβε στη συνέχεια ούτε σχέδιο νόμου ούτε πληροφορίες ως προς την εξέλιξη της εθνικής νομοθετικής διαδικασίας, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

6. Το Βασίλειο της Ισπανίας δεν αμφισβητεί τις υποχρεώσεις που υπέχει όσον αφορά την

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 144, σ. 19.

εμπρόθεσμη μεταφορά της οδηγίας 97/7 στο εσωτερικό δίκαιο, αλλά προβάλλει ότι έχει κινήσει την αναγκαία εθνική διαδικασία προκειμένου να διασφαλιστεί η μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Συνεπώς, κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και η Επιτροπή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

7. Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, η καθυστέρηση οφείλεται στο γεγονός ότι ο Ισπανός νομοθέτης ενέκυψε κατ' αρχάς στο ζήτημα αν ήταν αναγκαίο η μεταφορά της ως άνω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο να γίνει στο πλαίσιο του νόμου 7/96, με ή χωρίς τη θέσπιση νέων διατάξεων, ή αν ο νόμος 7/96 δεν ήταν σύμφωνος προς τις επιταγές της οδηγίας 97/7. Αφού αποφασίστηκε να τροποποιηθεί ο εν λόγω νόμος, εξετάστηκε το ζήτημα αν ήταν αναγκαία η τροποποίηση άλλων ισπανικών νόμων, καθώς και το ζήτημα της πιθανής σχέσεως με τις νέες διατάξεις περί ηλεκτρονικού εμπορίου.

8. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για την εκτίμηση της υπάρξεως παραβάσεως κρίσιμη είναι η ημερομηνία της λήξεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη [3]. Η προθεσμία αυτή έληξε στις 9 Μαΐου 2001 χωρίς να ληφθούν τα μέτρα που απαιτούσε η Επιτροπή. Δεν αμφισβητείται ότι η οδηγία δεν μεταφέρθηκε εμπροθέσμως στο εσωτερικό δίκαιο.

9. Επίσης κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλεστούν διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας τους προκειμένου να δικαιολογήσουν την παράλειψη εμπρόθεσμης μεταφοράς μιας οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη τους [4].

10. Η υποχρέωση μεταφοράς της οδηγίας βάσει του κοινοτικού δικαίου απορρέει, αφενός, απ' ευθείας από την ίδια την οδηγία και, αφετέρου, από τα άρθρα 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ και 10 ΕΚ.

11. Δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, ως εκ τούτου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή, να διαπιστωθεί η παράβαση του κράτους μέλους και να καταδικαστεί αυτό στα δικαστικά έξοδα.

3 — Απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2000, C-384/99, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2000, σ. I-10633, σκέψη 16).

4 — Βλ., π.χ., την απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1998, C-139/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1998, σ. I-605, σκέψη 11), ή την απόφαση της 15ης Μαρτίου 2001, C-147/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-2387, σκέψη 26).

Πρόταση

12. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

«1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, μη θεσπίζοντας εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.»